

ТАНЧО.

Мялчи, мари жена, какво хортувашъ! далъ ти Господъ рѣце, крака и очи, далъ ти е и здраве. Да са молиме на Бога за здраве, а другото лѣсно са намира. Какво да кажатъ и да правятъ сиромасите, болните, сакатите, които не могатъ да работятъ. Ние, като сме здрави се нѣма да умрѣмъ гладни. Но ако да не бѣха тие пусти тѣжки даноци. (Клюмва съ глава) Вчера за тези пусти даноци, земаха ми 30-те оки храница, дѣто я бѣхъ занесалъ на воденицата да са мели. Като не стигна храната, чорбаджията ми зема и брадвата, която бѣше при мене — останахъ, като безъ рѣце. Утрѣ да ма повика нѣкой да му насѣка малко дърва, то нѣма съ какво да ги насѣка.

ДОНА.

Ами ти не му ли са моли да ти не зима брадвата?

ТАНЧО.

Молихъ му са, но кой та слуша! Той ми каза, че това било царско даване и не можало да са остави. Но ти, ступанке не дей са кахари, азъ утрѣ се ще изработя 2-3 оки брашно, че за въ други день добаръ е Господъ. Днесъ ще оица да работя на дѣдовата Стоянова воденица. Ще са хвхрлятъ кошове,